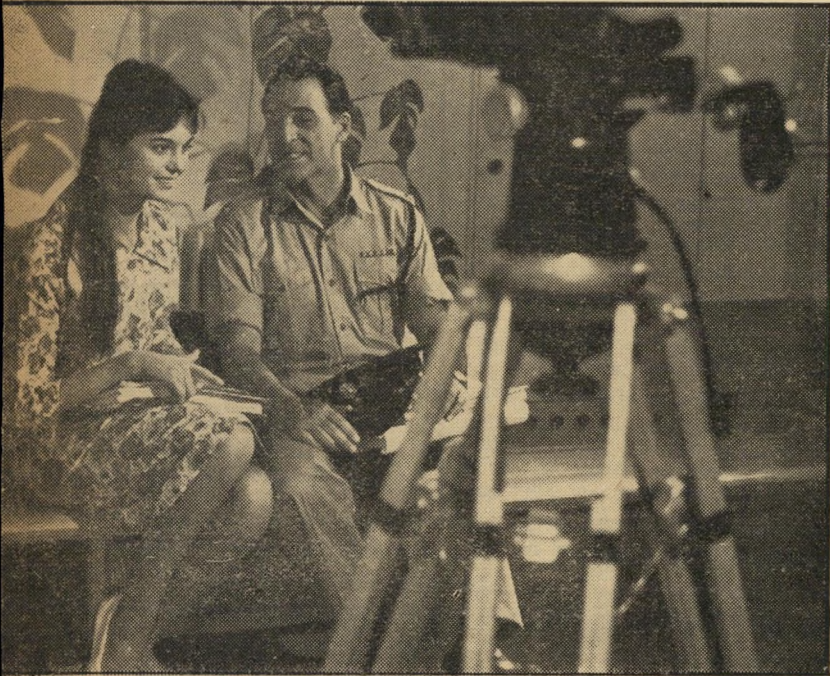


ה'כ"א



על הסוס

פרט לשעורים בריקוד ובנהיגה, מקבלת דליה לצורך תפקידה בסרט גם שעורים ברכיבה על סוס. היא די בטוחה על הסוס.



מול המצלמה

דליה ונתן כוגן נחים מחזרה מייגעת. דליה הגבוהה נאלצת לנעול נעלי בלרינה, להיות בגובה אחד עם נתן.

רתו של אביה. היא עסקה פה ושם בדוג' מנות, אולם זה לא קסם לה במיוחד. "אני לא יודעת למה... זה לא מושך אותי. מה יוצא לי מזה שאני לובשת את כל השמלות היפות רק לשעה?" העניין עם רות המואביה היה יותר בלוף מאשר אמת. אמנם קיבלה מכתב מחברת פוקס שתשלח תמונות ושוב

יש ביתן קטן בן שני חדרים, ושם מתגוררים דליה, יוסה, ורנ. מבחון שמעתי צחקקים של נערות ושיקשוק כלים.

היא יוצאת, בכל הדרה, לבושה גינס כחולים וחולצת טריקו גברית. שני חלקי תלבושת ששנורה מיוטה ועוד משהו. לא, המזודה טרם הוחזרה. נורא, לא?

דליה אישרה את מה שהיה כתוב בכל הקומיקאסים. שהיא בת שבי ציון, ושי בהיותה בת 10 הסתובבה ליד בית דולפינו, שב נמצא צוות ההסרטה של עושה הלהטים. היא הקסימה את קירק דאגלאס ואת השחקן השבדי אלף שליון, שהציעו להוריה לקחתה לאמריקה אחרי שראו כמה היא נלהבת לריקוד. ההורים סירבו. היא כמעט שכחה מכל העניין, כאשר הגיע, כעבור שנתיים, מכתב מאלף שליון משבדיה. הוא מוכן, כתב, לקחת את הילדה לשבדיה, לשכן ארץ תה אצל משפחה יהודית, ולדאוג ללימודי הבאלט שלה. דליה רקעה ברגליים, צוחקה שהיא לא תלמד בבית הספר. ההורים נכנעו.

בשטוקהולם למדה כשנתיים בבית ספר עממי, השתלטה, פחות או יותר, על השפה האיומה, למדה כל הזמן גם באלט קלאסי.

דליה אינה מאור אינטלקטואלי גדול. היא, נאמר, קרן-אור קטן ותמור. היא מסבירה לי את מלחמת המינים בשבדיה: "בשבדיה, אין לאף בת חבר קבוע כי יש המון בנות ומעט בחורים, אבל הבחורים לא מצאו חן בעיני. הם נורא תיאטראליים."

אותו רגע יוצא רנ. מן הצריף ודליה שואלת אותו: "נו, נוסעים לאבריקנאר?" "דליה, אולי תרשמי כך כבר פעם אחת לתמיד את המלה? עומר כיאם, לא אבו כבאר. את בכלל יודעת מי זה עומר כיאם?" "לא."

שם, במינים אתם, צריכה היתה להיערך חזרה, על קטע ריקוד אותו תבצע דליה, המכונה בסרט דינה. במכונית, בדרך, אני לוחצת על דליה. "אמרת שהבחורים שם הם תיאטראליים. למה את מתכחשת?"

הם הולכים עם הבת ואומרים שהם אוהבים אותה. זה לא נכון, או אצלי זה תיאטרלי. בכלל יש המון אהבה חופשית. ההורים לא מתנגדים. גב הם היו כאלה." היא חזרה ארצה לפני שנתיים עקב פטי

שיו הוא מספר לי שם סיפור, ואני רק אימרת, אנסה, לא? כן. שקט - חוזרים על הסצנה. כוגן יונאי צועדים במסדרון, עד שהם מגיעים אל דליה. היא קמה, גבוהה משכמה ומעלה מכל העם, וקצין המשטרה אומר: "טוב שבת מיד." "שמי דינה."

נתן, לבמאי: "רגע אחד. אני נותן לה את היד או לא?" "דליה: "כן, בטח."

חוזרים שוב על החזרה. נתן לובש הבעה נרא חשובה, רונאי ממשש את הסטטוס קופ. אני אומרת לדוד גרינברג שזה טפשי שדליה תעמוד לידו בנעליים גבוהות-עקב. מביאים לה נעל בלרינה. באותו קטע צריכה אחות לגלגל איוז שהיא עגלה. לפתע מבי חניה עיני הקטנה והרעה בכתם על חלוקה הלבן, וכשאני חושבת שהוא יתנוסס לתפ ארת בכל צבעי האיטטמן קולור, אני מוכי רחה לעשות משהו בנידון. אומרת את זה לאולה שרצה ומסדרת לה מאחור איזשהו קפל. הכל בסדר. שקט - מסריטים!

ומסריטים, אם לא איכפת לכם, כל סצנה שלוש פעמים: פעם בעברית, פעם באנגלית ופעם בגרמנית. נתן נשמע קצת משונה ב"גרמנית, אני מוכרחה לומר. מרגיעים אותי שזה יהיה בסדר. יעשו סינכרוניזציה.

★ ★ ★

אבו כבאר

א היתה אפשרות לפטפט עם דליה שם ואז. מיד אחרי ההסרטה ציפה לה שיעור בריקוד ואחר כך שיעור בנהיגה. והיא גם לומדת לרכב, נוסף לכל. שאבא בשבת בבוקר, לקר, לחתת גורדון, שם הם מתגוררים, אומרים לי. בחוות גורדון, לא הרחק מרמת-אביב,

